

Čtenářská gramotnost

Úroveň čtenáře	4. úroveň – objevitel
Cílová dovednost	Zpracování informací
Časový odhad	Aktivita – 2 vyučovací hodiny Z toho sebehodnocení – 15 minut
Pomůcky	Psací potřeby, pracovní listy, PC s možností využití internetu, Slovník spisovné češtiny, Slovník cizích slov

Popis dovednosti

Čtenář určí autorský záměr, hlavní myšlenku textu. Reprodukuje a interpretuje obsah textu. Pracuje s IT.

Forma aktivity

Skupinová

Použité metody a strategie

Tiché čtení, diskuse

Využití textu

Český jazyk, sloh – úvaha, charakteristika literárního hrdiny
Literatura – Iva Procházková, současná beletrie pro mládež
ORV – Sebepoznání a sebepojetí

Struktura lekce

Motivace:

Čtenáři ve dvojicích/skupinách společně vyplňují Pracovní list č. 1 s otázkami, které se týkají recenze. Mohou při své práci používat Slovník spisovné češtiny nebo Slovník cizích slov.
Dvojice/skupiny své práce (vyplněné pracovní listy) sdílejí a doplňují o chybějící informace.

Uvědomění:

Práce s textem:

Čtenáři si sami potichu čtou vybrané úryvky z knihy (viz Pracovní list 3). Poté ve skupinách o přečteném diskutují, sdělují si, o čem kniha je, proč se jmenuje Nazí, co je v textu zaujalo, proč by ji měli doporučit k přečtení druhým...

Práce s internetem:

Čtenáři ve skupinách vyhledávají na webových stránkách informace o knize a její autorce.

Reflexe:

Z přečteného textu a ze získaných informací čtenáři ve skupinách společně sestaví recenzi knihy *Nazí* s cílem doporučit její přečtení náctiletým. K recenzi mohou připojit i vlastní ilustraci. (Pomocníkem jim bude Pracovní list 2.)

Na závěr si skupiny svoje recenze vzájemně hodnotí, vyzdvihují, co se jim povedlo.

Práce skupin – recenze – vyvěsíme na nástěnku třídy či čtenářské dílny nebo uveřejníme ve školním časopise.

Sebehodnocení – metodické okénko

Tabulka sebe/hodnocení umožňuje čtenáři a učiteli ohodnotit zvládnutí konkrétní dovednosti na základě výkonu čtenáře v aktivitě. Sebe/hodnocení provádí čtenář samostatně nebo dle možností čtenáři navzájem po skončení aktivity, vyučující pomáhá vysvětlením rozdílů mezi jednotlivými úrovněmi zvládnutí, aby se čtenáři dokázali ohodnotit, např. pomocí otázek reflektujících proběhnuvší aktivitu nebo na žákovských pracích ukazuje konkrétní projevy rozdílné míry zvládnutí úkolu.

Úskalí

Doplní učitel po skončení aktivity.

Odkazy, zdroje

PROCHÁZKOVÁ, Iva. *Nazí*. Praha: Paseka, 2009. ISBN 978-80-7185-979-6.

<http://www.sotkoviny.cz/>

1. Co je recenze?
2. Co všechno můžete číst v recenzí?
3. Co mají všechny recenze společného? Co musejí obsahovat, abyste je považovali za recenzí?
4. K čemu je recenze dobrá? Proč ji čtete?
5. Jaké recenze čtete a kde (na jakém webu, v jakém časopise...)? Jaké zajímavé a užitečné informace obsahují?

Recenzí se dělíme o naše zkušenosti a názory. Říkáme, co je zajímavé, nebo čím naopak nemá cenu se zabývat. Recenzovat můžeme knihy, časopisy, hračky, hry, oblečení, mobilní telefony, zkrátka cokoli. Jak na to?

PÍŠI O TOM, ČEMU ROZUMÍM.

TITULEK NEBO PEREX SPOJÍM S NÁZVEM.

V ÚVODU NAPIŠI, KDO JE VÝROBCE, AUTOR, ILUSTRÁTOR,
NAKLADATEL, REŽISÉR...

PŘEDSTAVÍM – POPÍŠI PŘEDMĚT SVÉ RECENZE.

DOPLNÍM DŮVODY, KTERÉ MNE K PŘEDMĚTU RECENZE
PŘIVEDLY (DOPORUČENÍ, ZVĚDAVOST...).

V TEXTU UŽIJI KRATŠÍ VĚTY.

ZDLOUHAVÉ POPISY SEŠKRTÁM.

OHLÍDÁM SI PRAVOPIS.

NEJSEM VULGÁRNÍ.

SVŮJ NÁZOR ZŘETELNĚ ODDĚLÍM OD OSTATNÍHO POPISU.

POVŠIMNU SI NEJEN TOHO, CO MNE ZAUJALO, ALE TAKÉ MÉNĚ
PODAŘENÝCH MOMENTŮ.

V ZÁVĚRU SHRNU SVŮJ NÁZOR, PŘÍPADNĚ DOPORUČÍM.

PRO PŘEHLEDNOST MOHU DOPLNIT RECENZI SMAJLÍKY,
HVĚZDIČKAMI NEBO PROCENTY.

(zdroj obr.: www.sotkoviny.cz, upraveno)

„Puberta je zvláštní stav. Neopakovatelný. V pubertě je člověk nahej, takže se ho všechno přímo dotýká. Ten dotyk vzrušuje a bolí zároveň. Jenže to trvá krátce. Až moc krátce,“ vzdychne a odmlčí se. Hodiny na zdi potvrzují jeho slova. Každé tiknutí je úder razítka. Orazítkované vteřiny jsou prošlé a ty, na které razítko dosud nedopadlo, nehotové. Co je mezi nimi? Co zbývá?

„Jak stárneš, oblíkáš se,“ otcův hlas se vlomí do stereotypu hodinového stroje. „Nabaluješ na sebe další a další vrstvy a ty tě znecitlivujou.“

(...)

„Nevšimnou si, že nejsme v jídelně?“

„Všimnou, ale až za chvíli.“

Melindina ústa. Její svetr s norským vzorem.

„Můžu ti ho sundat?“

„Miluješ mě?“

Tma, ozářená sněhovou plání za oknem.

„Proč jsi zhasla?“

„Stydím se. Nikdy jsem s žádným klukem nebyla... takhle.“

Svetr je pryč. Tričko taky. Ještě podprsenka.

„Můžu ti ji rozepnout?“

„Miluješ mě, Robine?“

Konečně ruce na holém těle. Je teplé, vláčné. Chvěje se.

„Je ti zima?“

„Ne. A tobě?“

„Taky ne.“

Pocit rostoucího chvatu. Už jsou u postele. Stále šeptají.

„Miluješ mě?“

Obrys její hlavy na polštáři, nic víc není ve tmě vidět. Bez účasti zraku se stávají ostatní smysly vnímavější. Melindina kůže voní po hořkých mandlích. Nechutná tak.

„Co to bylo?“

„Olízl jsem tě.“

„Nejseš trochu divnej?“

„Chtěl jsem vědět, jakou máš chuť, co je na tom divnýho?“

Když se dotkne jejího stehna, proletí elektrická jiskra. Prudce se k ní přitiskne.

„Já se bojím, Robine.“

„Bojíš? Mě?“

Nuceně se jejím slovům směje. Není mu do smíchu. Je napjatý k prasknutí.

„Nesměj se. Miluješ mě?“

Ani šeptat už nemůže. Všechno ho bolí, jak se to v něm pne. Proč to musí být takovéhle? V takovém stresu? Chtěl by hladit, ochutnávat, nechat po sobě klouzat její dlaně, chtěl by pomalu posouvat hraniční kameny. Místo toho se bezhlavě žene k cíli.

„Počkej... Robine, ne... já nechci. Nech toho, Robine!“

Nechat? Teď nechat? To přece nejde! To nemůže myslet vážně! Určitě to říká jen tak. Je to pro ni poprvé. Tak jako pro něho.

„Neboj, to bude dobrý,“ uklidňuje ji, ačkoli sám klidný není. Slyší svůj přerývaný hlas. Ocitl se ve větru, který vyrazí dech. Strhává. Nedá se proti němu jít.

A najednou zaječení.

„Nemůžeš odpovědět? Je pro tebe takovej problém odpovědět mi na jednu jedinou otázku?“

„Jakou...“ uragán dechu, „...jakou otázku?“

„Ptala jsem se tě, jestli mě miluješ!“ Odstrkává ho od sebe. „Miluješ mě?“

„Ne.“ Chce od něj odpověď, má ji mít. „Nemiluju tě.“

A znovu, přímo do jejího ucha. Stejně hlasitě jako ona. Aby to náhodou nepřeslechla. Aby už skončila s tím ptaním.

„Nemiluju tě, Melindo! Ne-mi-lu-ju!“